

A.F. STEADMAN

SKANDAR
EN DE
EERSTE
RUITER

Vertaald door Maria Postema

Amsterdam · Antwerpen

Em. Querido's Uitgeverij

2023

PROLOOG

Twee eenhoorns staken op een maanloze nacht een door strijd verwoeste vlakte over.

De eerste eenhoorn galoppeerde over de Wildernis, opgezweept door een gemaskerde ruiter. De tweede eenhoorn liep op de maat van het rottende hart van zijn ruiter. Het was een trage hartslag, een regelmatig, het ritme van een hart dat gewend was aan chaos.

De gemaskerde ruiter was als eerste bij de ontmoetingsplek; de vlammen in zijn ogen waren het enige licht in de eindeloze duisternis. Hij keek naar de Wever die steeds dichterbij kwam. De aangevrenten hoeven van haar eenhoorn dreunden als een begrafenistrom op de droge aarde.

De ogen van de ruiter flakkerden van angst toen het onsterfelijke beest van de Wever om hem heen liep. Hij was altijd bang voor haar. En daardoor voelde hij dat hij leefde.

De Wever wist dat ze hem de stuipen op het lijf joeg. Ze zou altijd gevreesd worden. En daar voelde ze niets bij.

'We gaan beginnen.'

De stem van de Wever was niet echt menselijk – de woorden vielen uit elkaar als de vleugels van haar eenhoorn.

De spion met de vlammeende ogen boog zijn hoofd en reed terug naar Vierpunt.

De Wever keek hem na; haar zwarte mantel wapperde in een benauwd zuchtje wind. Ze dacht niet aan de nederlaag die ze had geleden of aan de zoon die haar had verraden. Ze dacht alleen aan de toekomst.

Want als ze het spel niet kon winnen, dan ging ze het heel anders spelen.

KENNA

DE KLOP OP DE DEUR

Op midzomeravond zat Kenna Smith op het strand te kijken naar de zon die in de zee zakte. Terwijl achter haar de lichtjes van Margate begonnen te fonkelen haalde ze de brief van Skandar uit haar zak, staarde naar de envelop... en stopte hem ongeopend weer weg. Ze had hem al drie dagen. Ze wilde hem lezen. Echt waar. Ze miste haar broer zo erg dat ze soms, als ze half lag te slapen, inademde om in het donker iets tegen hem te fluisteren. Iets grappigs. Iets griezeligs. Iets geheims. En dan besepte ze weer dat zijn bed leeg was. Dat het al bijna een jaar leeg was. Dat hij tegenwoordig in een boomhut op het Eiland sliep en overdag met zijn eenhoorn elementenmagie leerde.

Dat was het probleem met de brieven. Ze confronteerden Kenna telkens weer met het feit dat zij nooit een eenhoorn zou krijgen. Twee jaar geleden was ze gezakt voor het ruitereexamen dat bepaalde wie er voorbestemd was om een eenhoorn-

rijder te worden. Dat betekende dat ze nooit een band met een eenhoorn zou krijgen en nooit op het Eiland zou gaan wonen. En sinds Kenna een paar weken bij Skandar op bezoek was geweest en zijn eenhoorn Schelmengeluk had ontmoet, vond ze het veel lastiger om de brieven van haar broer te lezen.

Ze zag steeds weer voor zich hoe Skandar en Schelm elkaars bewegingen hadden gekopieerd alsof ze uit dezelfde ziel gesneden waren. Ze dacht aan de golvende spieren in de hals van de zwarte eenhoorn, aan de vonken die als stukjes sterrenstof van zijn vleugels waren gespat. Aan de vurige liefde in Skandars ogen als hij naar Schelm keek. Aan de band die nog hechter was dan die tussen broer en zus. Een band die magie kon maken.

Kenna veegde het zand van haar voeten en trok haar schoenen weer aan. Haar vrienden waren al eerder vertrokken – haar nieuwe vrienden, die eenhoorns stom vonden. Toen Kenna na Skandars Trainingstoernooi terug was gekomen, was ze alle vragen over het Eiland zo zat geworden dat ze venijnig had verkondigd dat het net het Vasteland was maar dan erger, en dat eenhoorns gewoon enge paarden met lelijke vleugels waren. Dat hadden de meeste mensen niet leuk gevonden, maar de anti-eenhoornclub had haar als hun koningin onthaald.

In de pauze hadden ze zich rond Kenna verdrongen en gelachen toen ze vertelde dat de ruiters versleten oude jacks moesten dragen en in bomen moesten wonen. En Kenna had een sprankje hoop gevoeld dat ze misschien toch hier op het Vasteland thuishoorde. Dat ze dit aankon. Ze had zelfs geweigerd om dit jaar met haar vader naar het Chaoskampioenschap te kijken. Ze had gedaan of ze zijn gekwetste gezicht

niet zag toen ze hem in zijn eentje voor de tv had laten zitten om zonder haar naar de wereldberoemde eenhoornrace te kijken. Kenna had de gedachte onderdrukt dat haar moeder vast heel teleurgesteld in haar geweest zou zijn en had met haar nieuwe vrienden door het uitgestorven stadscentrum geslenterd.

Die dag had Kenna dus niet gezien dat Nina Kazama Commodore der Chaos was geworden en als eerste Vastelander ooit het Chaoskampioenschap had gewonnen. Ze zei onverschillig dat het haar niet interesseerde. Maar daarna had ze zich in haar kamer opgesloten en honderden filmpjes gekeken van Nina die op haar eenhoorn Gemiste Bliksem onder de finishboog door reed. En ze had zich gerealiseerd dat ze niet echt op haar plek was bij haar nieuwe vrienden: ze deed maar alsof.

Thuis toetste Kenna de code in van de hoofdingang van de Lichtebergflat en dacht aan de boomhutten waar ze op het Eiland een glimp van had opgevangen. Wat zou ze graag met Skandar en zijn vrienden op de Horst wonen en een eenhoorn als Schelmengeluk in de stallen op de grond hebben. Zelfs na twee jaar wilde Kenna diep vanbinnen nog steeds het allerliefst een eenhoorn.

‘Kenna?’

‘Hoi pap,’ riep ze terwijl ze de deur van appartement 207 opendeed.

Hij had zijn bedrijfskleding voor zijn nachtdienst op het benzinestation al aan. Dat scheelde weer: soms moest ze hem overhalen om naar zijn werk te gaan, en soms kreeg ze het gewoon niet voor elkaar. Maar vandaag was een van de betere dagen, zo’n dag waar Kenna over vertelde in haar brieven aan

Skandar, en niet zo'n zware die ze voor zich hield.

Ze stapten om elkaar heen in de gang, een vertrouwd dansje. Ze hing haar jack aan het haakje achter zijn hoofd en hij stopte zijn sleutels in zijn borstzak.

'Heb je de brievenbus gecheckt?' vroeg haar vader.

Wat hij eigenlijk vroeg was: is er een brief van Skandar?

'Ja, maar er was niks,' loog Kenna.

'Oké. Er zal binnenkort wel weer iets komen.' Haar vader gaf haar een kus op haar kruin. 'Welterusten, schat. Tot morgen.'

Skandars brief brandde in haar broekzak toen ze naar haar kamer liep. Kenna wist dat ze de brief aan haar vader zou moeten laten lezen, maar ze kon het niet aan, niet op deze avond. Het was midzomer. In het hele land hadden dertienjarigen die dag ruitereexamen gedaan, allemaal in de hoop dat er om middernacht vijf keer op de deur geklopt zou worden, dat ze opgeroepen zouden worden om eenhoornrijder te worden. Als ze haar vader over de brief vertelde zou hij niet meer ophouden over hoe Skandar vorig jaar rond deze tijd naar het Eiland was geroepen, dat wist ze zeker.

Haar vader wilde sowieso alleen maar over Skandar en Schelmengeluk praten. Het gaf Kenna het gevoel dat alles wat zij deed – een hoog cijfer voor wiskunde halen, nieuwe vrienden maken, zichzelf in slaap huilen – niet eens het vermelden waard was. Tegelijkertijd vond ze het ook heel fijn dat haar vader zo vrolijk was, want ze had hem jarenlang nauwelijks zien lachen. En zo zat Kenna klem tussen haar eigen gevoelens en die van haar vader.

Maar naast haar verdriet verzweg ze nog iets anders voor hem. Kenna was ervan overtuigd dat er meer achter Skandars

opvallende reis naar het Eiland zat dan hij had verteld. Ze had alle boeken in de bibliotheek, alle websites en alle fora uitgeplozen, op zoek naar de bevestiging dat sommige kinderen zo veel talent hadden dat ze geen ruitereexamen hoefden te doen.

Ze had niets gevonden. Iedereen die vóór de zomerwende dertien werd, moest ruitereexamen doen. Dat stond in het Verdrag. In de wet. Maar die gold blijkbaar niet voor Skandar. Kenna schaamde zich voor de onaardige dingen die ze dacht. Dat zij altijd sterker, sneller, slimmer was geweest. Ze had Skandar mede-opgevoed – als hij zo uitzonderlijk was geweest, zou ze dat geweten hebben. En hoeveel ze ook van hem hield: dat was hij niet. Hij had haar altijd nodig gehad. En dat betekende dus dat Skandar blijkbaar iets voor haar achterhield.

Het was al laat. Kenna wurmde zich onder haar deken en legde Skandars brief voorzichtig op haar nachtkastje. Morgen zou ze hem lezen. Misschien. Ze staaarde naar het plafond en zei tegen zichzelf dat ze niet op middernacht moest wachten. Het zou de derde keer zijn dat er niet voor haar werd aangeklopt en ze niet naar het Eiland mocht. Ze probeerde niet over haar eenhoorn te fantaseren, zoals ze haar hele leven met midzomer had gedaan, over zijn kleur, zijn vleugels, zijn element.

Klop. Klop.

Kenna schoot overeind. Was haar vader zijn sleutels vergeten? Nee, ze had zelf gezien dat hij ze in zijn borstzak deed.

Klop. Klop.

Ze droomde niet. Ze was zeker weten wakker.

Kenna sloop naar de deur en aarzelde. Als er nog een keer geklopt werd zou ze opendoen. En anders zou ze verstandig zijn. En terug naar bed gaan.

KLOP.

Met bonkend hart trok Kenna de deur van appartement 207 open. Er stond een bleke, in het zwart geklede man voor haar. Zijn groene ogen schoten van links naar rechts en richtten zich toen zenuwslopend strak op haar gezicht. Zijn jukbeenderen zagen er gevaarlijk scherp uit in het licht van de gang en er vonkte een vreemde zilveren flits van zijn tong toen hij begon te praten.

‘Dorian Manning.’ Hij stak een magere hand uit.

Kenna schudde hem niet.

‘Directeur van de Bron en voorzitter van de Zilverkring.’ Hij schraapte gewichtig zijn keel en trok zijn neus op alsof hij een reactie van haar verwachtte. Hij leek een beetje op een rat.

‘Oké...’ Kenna’s hart begon nog harder te hameren toen hij de Bron noemde, maar het lukte haar om rustig te reageren terwijl ze een pluk bruin haar achter haar oor duwde. ‘En waarom bent u hier?’

‘Ik kom je een voorstel doen,’ zei hij hooghartig.

Kenna wilde de deur dichtdoen. Deze man was duidelijk een soort rare eenhoornfreak. Het was gewoon toeval dat hij in de eerste minuten van de zomerwende had aangeklopt. Het was de zoveelste teleurstelling die Kenna te verwerken kreeg, en het maakte haar hart nog iets killer.

Maar de deur ging niet dicht. Dorian Manning had de neus van zijn glanzende zwarte schoen ertussen gestoken.

‘Zou je niet graag je voorbestemde eenhoorn willen vinden, Kenna Smith?’

HOOFDSTUK ÉÉN

EEN BLOEDERIGE PICKNICK

Skandar Smith keek naar zijn zwarte eenhoorn Schelmen-geluk die het bloed van zijn tanden likte. Het was een prachtige dag voor een picknick. De hemel was blauwer dan watermagie en in de warme augustuszon was de herfstkou nog heel ver weg.

‘Waar zijn alle boterhammen gebleven?’ vroeg Mitchell Henderson met zijn bruine bril halverwege zijn neus. Hij zat op zijn knieën en doorzocht zorgvuldig een rieten mand.

‘Die heb ik opgegeten – duh,’ zei Bobby Bruna, die niet eens de moeite nam om haar ogen open te doen.

‘Maar die waren voor ons allemaal!’ riep Mitchell uit. ‘Ik had er voor iedereen precies evenveel en...’

Bobby duwde zich op één elleboog overeind. ‘Ik dacht dat we aan het picknicken waren. Dan hoor je toch boterhammen te eten, of niet soms?’

‘Kijk eens, Mitchell.’ Flo Shekoni kroop over de deken waar

ze op zaten. ‘Neem er maar een van mij. Ik had ze al uit de mand gehaald.’ Flo had een hekel aan ruzie, dus het was geen verrassing dat ze best een boterham overhad voor de lieve vrede.

‘Heeft Bobby deze gesmeerd?’ Mitchell knabbelde achterdochtig aan het driehoekje dat Flo hem had gegeven.

Flo schoot in de lach. ‘Geen idee, maar ik wil hem nu niet meer terug! Geef hem maar aan Rosse als jij ’m niet hoeft.’

Skandar lag tegen Schelms flank; de veertjes aan de punt van de opgevouwen eenhoornvleugel kriebelden in zijn nek. Zo ontspannen had Skandar zich nog niet gevoeld sinds hij ruim een jaar geleden op het Eiland was gearriveerd. En hij was gelukkig – hoe kon hij níét gelukkig zijn? Hij was eindelijk op zijn plek. Hij had een band met een eenhoorn. Hij had vrienden – Bobby, Flo en Mitchell – die met hem wilden picknicken. Ze vormden een viertal, wat inhield dat ze samen in een boomhut woonden op de ruiterschool die bekendstond als de Horst. Ze hadden aan het eind van hun eerste jaar als Kuikens alle vier het Trainingstoernooi gehaald en stonden nu op het punt om als Jonkies aan het nieuwe schooljaar te beginnen.

Skandars hart begon sneller te kloppen bij de herinnering aan het Trainingstoernooi en Schelm bromde zwaar om hem gerust te stellen. Nadat ze zich met moeite door de race hadden geworsteld, waren Skandar en zijn vrienden oog in oog komen te staan met een levensgevaarlijke vijand – de Wever – en hadden ze het tegen haar opgenomen om te voorkomen dat haar leger van wilde eenhoorns het Vasteland zou aanval- len.

Skandar had geprobeerd om de Wever uit zijn gedachten te

bannen, samen met de afschuwelijke ontdekking dat ze zijn moeder was. Hij probeerde niet meer voor zich te zien hoe ze op haar wilde, rottende eenhoorn op hem en Schelm af reed. Hij probeerde ook niet te denken aan dat hij zijn oudere zus Kenna niet had verteld dat hun moeder nog leefde. Hij voelde in zijn broekzak naar de brief die ze hem vlak voor midzomer had gestuurd. Hij had hem nog niet gelezen. Hij liet zijn duim langs de rand glijden, alsof dat haar dichterbij kon brengen en zijn schuldgevoel over dat hij dingen voor haar verzwegen kon verminderen.

‘Het is toch onvoorstelbaar dat over een paar weken de training alweer begint?’ zei Flo zenuwachtig. Ze keek naar haar eenhoorn, Zilverdolk, die een paar meter verderop uit de rivier stond te drinken.

‘Ik wou dat we morgen al begonnen,’ zei Bobby, en de veertjes van haar mutatie golfd en opgewonden over haar armen.

‘Jij hebt gewoon zin om mensen met elementwapens te lijf te gaan,’ bromde Mitchell.

Bobby grijnsde vervaarlijk. ‘Tuurlijk! Dat hoort bij het steekspel! Ik ga me beter vermaken dan een vlo op een kermis, zoals de Vastelanders zeggen.’

Skandar grinnikte om Bobby’s verzonnen uitdrukking. Ze gaf hem een knipoog.

‘Ik blijf liever hier.’ Mitchell ging op zijn rug liggen en deed zijn ogen dicht. ‘Dat is makkelijker.’

Daar was Skandar het hartgrondig mee eens. Bij zijn aankomst op het Eiland had hij gedacht dat er maar vier elementen waren: vuur, water, aarde en lucht. Maar nadat Schelm uit het ei was gekropen, was duidelijk geworden dat Skandars eenhoorn en hij gekoppeld waren aan een verboden, vijf-

de element: het geestelement, net als de Wever. Met een heleboel hulp van zijn viertal had Skandar het grootste deel van zijn eerste jaar kunnen doen alsof hij een watervechter was. Maar uiteindelijk was de waarheid aan het licht gekomen en nu iedereen – behalve Kenna en zijn vader – wist dat hij aan het zogenoemde ‘doodselement’ gekoppeld was, werd hij op elke hangbrug en elke ladder achtervolgd door gefluister. Het zou nog heel lang duren voordat de Horst een geestvechter vertrouwde.

‘We krijgen een zadel voordat we gaan trainen,’ merkte Flo op.

Skandar zuchtte. ‘Jullie krijgen een zadel. Ik vraag me af of er wel een zadelmaker is die mij zal kiezen.’

‘Dat zeg je de hele tijd.’ Flo fronste haar wenkbrauwen. ‘Maar Jamie vond het geen probleem dat je een geestvechter was. Als je smid het niet erg vindt, waarom zou een zadelmaker het dan wel erg vinden?’

‘Jamie kent me. Dat is anders.’

‘En hij is aardig,’ voegde Mitchell daaraan toe. ‘Hij vond mijn haar cool.’ De vlammende plukken in zijn haar gloeiden op, alsof ze zijn mutatie wilden benadrukken.

‘Over de zadelceremonie gesproken.’ Bobby was rechtop gaan zitten. ‘Het schijnt dat Shekoni-zadels niet elk jaar een ruiter kiest. Ze zijn zo beroemd dat ze alleen zadels aan ruiters geven van wie ze zeker weten dat ze het Chaoskampioenschap zullen halen.’ Bobby keek dromerig van verlangen. ‘Flo, jij bent l etterlijk een Shekoni. Jij weet hier toch wel meer van?’

Flo schudde haar hoofd en de zilveren strepen in haar afro blonken in het zonlicht. ‘Mijn vader vertelt mij nooit iets. Dat vindt hij niet eerlijk, en hij heeft gelijk.’

“Eerlijk”, sjongejonge. Wat ben je toch een aardevechter,’ bromde Bobby. Ze stond op om wat modder van Valks grijze been te vege. De eenhoorn tuurde omlaag om te controleren of haar ruiter wel echt alles weghaalde. ‘Waarom zou je bevriend zijn met de dochter van een zadelmaker als ze nooit een geheim wil verklappen?’

Bobby was niet de enige die de afgelopen weken bij Flo om zadelinformatie had gezeurd. En omdat Flo het vervelend vond om haar mederuiters teleur te moeten stellen, verstopte ze zich voortdurend in de boomhut om ze te ontlopen. Skandar snapte wel waarom de Jonkies zo geïnteresseerd waren. Om een succesvolle ruiter te kunnen worden had je een goed zadel nodig, dus iedereen wilde heel graag weten of Shekoni zadels bij de ceremonie zou zijn. Olu Shekoni was de beste zadelmaker van het Eiland en maakte ook de zadels voor de nieuwe Commodore der Chaos, Nina Kazama. Skandar kon nog steeds nauwelijks geloven dat een Vastelander zoals hij het Chaoskampioenschap had gewonnen en dat ze nu commodore was, de belangrijkste persoon van het Eiland.

Schelm stond op, gaf Skandar een speels klapje met zijn vleugel en liep met Valk naar Rosse en Dolk bij de rivier. Ze begonnen aan een spelletje dat eruitzag als *welke eenhoorn vermoordt de meeste vissen?* Skandar wist niet eens of eenhoorns wel echt vis aten, maar Schelm en Rosse hadden de grootste lol terwijl ze ze met hun scherpe tanden uit het water gristen. Schelm kreeg het zelfs voor elkaar om er een aan zijn zwarte hoorn te spietsen. Maar na een tijdje bevroor Valk met een elementstoot stiekem een stuk van de rivier en bonkten Rosse en Schelm met hun kaak op het harde ijs. Dolk snoof minachtend, alsof ze hun fratsen maar belachelijk vond, en keek met

een duistere blik naar de vissen die veilig onder het doorzichtige oppervlak zwommen.

Skandar was blij dat ze in de waterzone waren gaan picknicken. Het was nog geen halfuur vliegen vanaf de Horst, maar het terrein was volstrekt anders. Rivieren en beekjes stroomden als blauwe aderen door de vlakke, met mals gras langs de oevers. Onderweg waren ze over treurwilgen gevlogen waar de inwoners van deze zone hun boomhutten in hadden gebouwd en hadden ze af en toe een krakende vissersboot gezien onder de hangbruggen die kriskras over de kanalen liepen.

Midden in de zone had Mitchell de beroemde drijvende markt aangewezen, waar handelslui van over het hele Eiland hun kramen op het water hadden ingericht. Sommige klanten bekeken de koopwaar wiebelend vanaf houten plompenbladeren, andere roeiden met hun aankopen stroomafwaarts. In de bochten van de rivier liep het water over in heldere meer-tjes waar de Eilanders in konden zwemmen en dorstige dieren konden drinken – als ze tenminste niet door hongerige eenhoorns verorberd werden. Het rook hier zelfs anders dan in...

Skandar kokhalsde.

‘Heb je een boterham van Bobby gegeten?’ vroeg Mitchell meelevend. ‘Ik zei nog dat niemand van boterhammen met jam, kaas en Marmite houdt, maar ze luistert nooit naar iemand, en al helemaal niet naar...’

‘Ruik je dat?’ vroeg Skandar dringend.

De eenhoorns bij het water begonnen te krijsen. Schelm rende achterwaarts de oever op en sloeg geschrokken met zijn zwarte vleugels. De angst van de eenhoorn tolde samen met die van Skandar door hun band. Niet hier, dacht Skandar. Dat kan toch niet?

Flo pakte zijn arm. ‘Skar, wat is er?’

Er kwam een windvlaag langs. Flo’s ogen werden groot van afschuw en op dat moment wist Skandar dat hij het gevaar niet verzonnen had. Zij rook het ook: de smerige stank van rottende huid, van etterende wonden, van de dood. En die kon maar van één dier komen.

‘We moeten hier weg. De geur is zo sterk – hij moet heel dichtbij zijn!’ Skandar holde naar Schelm toe en wilde met hem wegvliegen voordat het gevaar hen bereikt had.

De hals van de eenhoorn was nat van het zweet. Hij krijste vanaf de rivieroever naar iets in het water en zijn rollende ogen werden telkens rood en weer zwart. Skandar keek omhoog. De anderen kwamen naast hem staan.

Het bloed suisde door Skandars oren. In de verte hoorde hij Flo gillen, Mitchell vloeken en Bobby naar adem happen.

Er lag een wilde eenhoorn in het water.

En die was dood.

Skandar kreeg kortsluiting in zijn hoofd. Het kon gewoon niet waar zijn.

‘Ik snap het niet,’ zei Mitchell schor. Dat hoorde je hem niet vaak toegeven.

Het onsterfelijke bloed van de wilde eenhoorn wervelde en kolkte door het stromende water. Het omhulde de gladde stenen en het riet verderop en er gonsden al vliegen rond een grote wond in de borst van de eenhoorn. Skandar vermoedde dat het dier stroomafwaarts was gedreven en hier uiteindelijk in de bocht van de rivier tot stilstand was gekomen.

‘Is hij echt dood?’ fluisterde Flo.

Mitchell sloeg zijn armen over elkaar. ‘Ik ga het niet controleren.’

Skandar en Bobby sprongen van de lage oever en waadden het water in. De geur van bederf was zo sterk dat Skandars ogen begonnen te tranen. Schelm piepte bezorgd boven hem en klonk ineens weer zo jong als toen hij net uit het ei was gekropen. Skandar probeerde Schelm door hun band gerust te stellen, ook al was hij tot het uiterste gespannen, klaar om bij de minste of geringste beweging van de wilde eenhoorn de oever weer op te sprinten. Met haar mond in een strakke, vastberaden streep knielde Bobby bij de doorzichtige hoorn van de kastanjebruine eenhoorn.

Ze schudde haar hoofd en Skandar bukte zich naast haar. Zijn broek was inmiddels doorweekt van het bloederige water. Een van de rode ogen van de wilde eenhoorn staarde nietsziend omhoog. Skandar stak zijn hand uit om het gerimpelde ooglid voorzichtig dicht te duwen. Om de een of andere reden werd hij ontzettend verdrietig van de volle wimpers, die zo op die van zijn eigen eenhoorn leken. Schelm gromde goedkeurend vanaf de oever.

‘Volgens mij is dit een jonge,’ mompelde Bobby. ‘Hij is nog niet zo smerig als sommige van die andere wilde eenhoorns die we in de Wildernis hebben gezien.’

‘Skandar!’ Mitchells stem schalde over het zachte gekabbel van de rivier. ‘We moeten hier weg! Geestvechter? Wilde eenhoorn? Ze mogen je niet bij hem in de buurt zien.’

Skandar keek knipperend naar hem en Rosse op. ‘Geestvechters kunnen geen wilde eenhoorns doden.’

‘Níets kan wilde eenhoorns doden. Ze zijn officieel onsterfelijk én onoverwinnelijk. En moet je nou toch eens kijken.’ Mitchell haalde een nerveuze hand door zijn vlammeende haar.

‘Kom, Skar. We gaan.’ Flo klauterde al op Dolks zilveren

rug. 'Ik kan wel een paar mensen bedenken die jou dit maar al te graag in de schoenen zullen willen schuiven.'

In een flits zag Skandar het gezicht van Dorian Manning voor zich. Vóór de zomer was de voorzitter van de Zilverkring faliekant tegen de terugkeer van een geestvechter in de Horst geweest.

Zodra Skandar veilig op de rug van Schelm zat, keek hij nog één keer om naar het kadaver van de wilde eenhoorn dat onder hem in de rivier lag, en er kroop een rilling van angst over zijn ruggengraat. Wilde eenhoorns gingen niet dood. Die hoorden het eeuwige leven te hebben, onverwoestbaar te zijn. Maar als ze wél gedood konden worden, als dat op de een of andere manier toch mogelijk was... Welke duistere macht had een wezen vermoord dat eeuwig hoorde te leven en sterven?

Zijn moeder? Skandar verzette zich tegen het meest voor de hand liggende antwoord. Het idee dat ze alweer genoeg kracht zou hebben om een onsterfelijk dier te doden was angstaanjagend. Hij wilde heel graag geloven dat zij hier niets mee te maken had, dat deze onmogelijke moord alleen gepleegd kon zijn door iemand die nóg sterker en nóg kwaadaardiger was.

Maar Skandar kon niemand bedenken die erger was dan de Wever.